

Nummer 6	15. Marts 1913	62. Aargang

Sundhedens Evangelium.

Af Clyde C. Edmunds i »Millennial Star«.

Foruden de mange Sandheder, vedrørende vor aandelige Udvikling, som ere blevne aabenbarede til os i denne Uddeling, have vi ogsaa med Hensyn til vort timelige Velvære modtaget guddommelige Raad og Lærdomme, der ere af stor Vigtighed for hele Menneskeslægten. Vi møde mange Mennesker, som ere legemligt svage, og som beklage sig over deres Smerte og Pine i den Tro, at Gud hjemsøger dem med ufortjente Lidelser. Dersom vi kunde undersøge saadanne Menneskers tidligere Liv, vilde vi uden Tvivl erfare, at deres Lidelser skyldes Mangel paa Kundskab om Sundhedens Love eller en fortsætlig Tilsidesættelse af disse. Eftersom lærde Doktorer og Professorer nu have belært Menneskene om Alkoholens, Theens og Tobakkens skadelige Følger, skulde man tro, at Alle, som nyde disse Ting, ikke kunde undskylde sig. I de fleste Tilfælde ere legemlige Svagheder Følger af ufornuftig Levemaade og kunne for en stor Del overvindes ved nøje at efterleve Sundhedens Love.

For fire Hundrede Aar siden var Brugen af Tobak ukjendt blandt civiliserede Folk, men i vor Tid misbruges den i højeste Grad af baade Mænd, Kvinder og Børn. Dersom Menneskeslægten kunde leve paa Jorden i henved 5000 Aar uden at bruge denne afskyelige Urt, hvorfor kunne saa ikke vi, som dog burde være baade aandeligt og legemligt stærkere end vore Forfædre, gjøre det? Det er ikke Fremgang at sætte os selv paa et lavere Stade end det, de indtog. Hvor det dog maa være

ubehageligt at have den Følelse, at Ens Aande er saa modbydelig for Andre, at man nødsages til at bruge Parfumeringsmidler for at føre dem bag Lyset, man taler med. Hvor ydmygende er det ikke at skulle staa med Hænderne i Lommen eller beholde Handskerne paa for at skjule nikotinfarvede Fingre! Det vilde være meget bedre at tilstaa sin Svaghed og forsøge paa at overvinde den.

Det er blevet paavist, at Brugen af Tobak i længere Tid hindrer baade Sjæl og Legeme i deres Væxt. Der er mange svage og skrøbelige Individer, som kunde have været stærke og kraftige, hvis de ikke havde haft den Vane at skraa og ryge Tobak. Lungerne ere to af Legemets ædle Organer, som stadigt burde forsynes med ren Luft, men naar de blive gjennemtrængte af Nikotin, er det ganske naturligt, at dette giftige Stof føres ud i Legemet og angriber hele Systemet. Gud bestemte det saaledes, at Mennesket skulde indaande god, ren og frisk Luft i sine Lunger; men Mennesket sætter sin egen Visdom højere end Guds og vedbliver at indaande Dampene af brændende Tobak med det Resultat, at det aandelige og legemlige Velbefindende ødelægges.

Visdomsordet er netop givet for at gavne dem, som trænge til Vejledning med Hensyn til den rette Maade at bevare Sundheden paa. Det betaler sig ikke at forkaste dette guddommelige Raad. Sidste-Dages Hellige, som have stærk Villiekraft, efterleve denne Aabenbarings Forskrifter, men de, som ere „svage og de svageste af alle Hellige", og som trænge allermest til de lovede Velsignelser, sætte ikke Pris paa dette Visdomsord. Det Raad, som er givet angaaende The, Kaffe og andre hede og skadelige Drikke, er ikke til dem, der afholde sig fra disse Ting, men særlig til dem, som sige, at „de ikke kunne leve uden dem". Naar man har taget den Beslutning at afholde sig fra The, Kaffe, spirituøse Drikke eller Tobak, da burde man lade Beslutningen træde i Kraft i samme Øjeblik, den er udtalt. Den burde ikke udsættes, til den Cigaret, du har i Sinde at ryge om en Time, er røget, eller til den Kop Kaffe, som du skal have i Aften, er drukket. Begynd nu! Lad den Cigaret, du røg for en Time siden, være den sidste, og ikke den, som du gaar med i Lommen. Skaf den af Vejen; ødelæg den. Lad ikke din Beslutning svækkes ved at gjøre den til „den sidste"; thi du finder maaske en til foruden den. Det er naturligvis rigtigt at fatte gode Forsætter, naar de ere ærligt mente, men de burde træde i Kraft saa snart som muligt — jo før, jo bedre. Den Mand, som har i Sinde at ophøre med at ryge og drikke i Morgen, er som oftest en Mand, der er belæsset med en Mængde lignende Forsætter, ja saa mange, at Vægten af dem bliver ham for tung, og før han faar nogen af dem bragt i Udførelse, segner han under Vægten, og alle hans gode Forsætter falde frugtesløse til Jorden. Det er bedst ikke at udtrykke vore gode Forsætter i Ord, hvis vi ikke have Kraft nok til at bringe dem i Udførelse.

De fleste Forbrydere i Verden udføre deres største Forbrydelser under Indflydelse af Spiritus. Den uhyre Mængde af Forbrydelser og den store Elendighed, som Nydelsen af Spiritus har foraarsaget, kan man danne sig et Begreb om ved Hjælp af følgende Tal:

„Tre Tusinde og sex Hundrede Hustruer ere dræbte hvert Aar med Revolvere, Øxer, Knive, Knipler og andre Vaaben.

To Tusinde og fem Hundrede spæde Børn ere dræbte af deres Fader, som i Fuldskab har smidt sig paa Sengen og trykket dem ihjel.

Halvfems ud af hvert Hundrede Skilsmisser ere foraarsagede som Følge af Spiritus.

Et Hundrede og firs Tusinde Mænd og Kvinder blive sindssyge hvert Aar."

Statistiken fortæller endvidere, at en to og halvfjerds Mile (eng.) lang Procession gaar i Graven hvert Aar paa Grund af Alkoholisme!

Lad os nu beskjæftige os lidt med den ofte gjentagne Historie om stærk Hovedpine og Ildebefindende, som Anskaffelsen af disse giftige Drikke og ødelæggende Stimuleringsmidler foraarsager. Hvad har det imidlertid at sige, om vi en kort Tid skulde døje lidt af den Slags? Derved rette vi jo kun vore egne Fejl. Visdomsordet er givet til os, og det er vor Pligt at modtage det og leve efter dets Forskrifter. Dersom vi ville gjøre det, vil vort Helbred blive bedre. Lad os betænke os to Gange, før vi sige, at vi ville spise og drikke, hvad vi lyste, eftersom det er os selv, der maa tage Følgerne. Dit Legeme er eller burde være Guds Tempel, og du er dets Dørvogter. Har du i Sinde at bevare dit Legeme rent og ædelt, som du modtog det? Dersom vi ikke gjøre noget Forsøg paa at holde vort Legeme rent, kunne vi ikke vente, at Guds Aand vil tage Bolig i det. Præsident Wilford Woodruff sagde, „at Menneskene ved at efterleve Visdomsordet kunne vente igjen at opnaa det, som blev tabt formedelst Overtrædelse; at ligesom Solens Straaler ved Foraarstid gjøre hele Naturen glad og give Liv og Haab til Alt, saaledes kan Visdomsordet, som Gud har givet, borttage alle Torne og Tidsler fra vor Vej og bestrø dem med Glædens og Fredens Roser".

Vi ere alle, hver især, vort eget Legemes Maskinmester. Naar et Tog kommer ind paa et Fejlspor, maa det standse og kjøre tilbage til det Sted paa Linien, hvor det kan komme ind paa det rigtige Spor. Dersom vi komme paa det forkerte Spor, skulle vi standse og nægte at fortsætte Rejsen længere ad den forbudte Vej. Vi skulle søge at komme tilbage til det rigtige Spor, selv om vi spilde Tid og maa døje Ubehageligheder. Hvad vilde vi tænke om den Fyrbøder, der stovlede Skarn paa Fyret under Kjedlen og saa undrede sig over, at Maskinens Kraftudfoldelse formindskedes? Hvad skulle vi tænke om Folk, der spise og drikke saadanne Ting, som ere giftige og farlige, som gradvis til-

intetgjøre deres Legemers Energi og Livskraft, og som derefter forundre sig over, at deres Legemsstyrke og Sundhed formindskes?

Et Menneske, som drikker en Kop The eller Kaffe, mærker ikke nogen stimulerende Virkning de første to eller tre Gange; men det er en Kjendsgjerning, at naar man ophører med den vanemæssige The- eller Kaffedrikken, vil det meget snart vise sig, at den har været en Stimulans for Legemet; thi hele Systemet bliver oprevet og slappet. Hvorledes kunne da de, som besidde sunde og kraftige Legemer, med en saadan ofte paavist Kjendsgjerning for Øje risikere at ødelægge disse herlige Egenskaber ved at lade en giftig, stimulerende Drik indtage den Plads, som burde optages af sund og kraftig Føde? Et Menneske, der er forfalden til Opium eller Morfin, betragte vi som en Svækling og hans Last som vanærende, men de, som prøve paa at vedligeholde deres Legemer med Kaffein, Tannin, Nikotin og andre narkotiske Stoffer i fortyndet Form, træde i hans Fodspor.

Aabenbaringen om hede Drikke indbefatter Ingefær, Peber og andre opildnende Drikke, men kogt Vand er ogsaa skadeligt og usundt, hvis det er for hedt. Det skolder Slimhinden og Mundens og Halsens fine Væv og Kirtler. Naar disse Kirtler skoldes, ville de for Fordøjelsen saa nødvendige Vædskers Udskilning formindskes, hvilket kan have skadelige Følger. Forsigtighed i denne Retning kan ikke noksom anbefales.

Visdomsordet underviser os om Brugen af Frugter, Sæd osv. Ligeledes om den rette Brug af Kjød; men The, Kaffe, Tobak og Spiritus ere utvivlsomt de største Hindringer for godt Helbred. Evangeliet lærer os, hvorledes vi kunne overvinde Fristelsen til at nyde disse Ting, hvis vi blot ville benytte vor Villiekraft. Naar Beslutningen om at afholde sig fra Nydelsen af dem er bleven til en levende Virkelighed, ville vi snart komme i Besiddelse af virkelig Sundhed og Kraft i Stedet for den tidligere stimulerede og forgiftede Tilværelse. Intet Menneske med sund Fornuft vil vel drikke ren Nikotin, Kaffein eller lignende; ejheller spise muggent, fordærvet Sæd eller raadne Æbler! Men de tage ikke i Betænkning at indaande Nikotin og fylde deres Lunger med denne Gift i Form af Røg eller drikke Kaffein og Tannin i en Kop sødt Vand. Alkohol er kun et Gjærings- og Forraadnelsesprodukt. Dersom vi have en Forstaaelse af disse Kjendsgjerninger, da er det i Sandhed et Tegn paa den højeste Grad af Ringeagt imod Gud, som skabte os, naar vi med Villie ødelægge vore Evner og besmitte vore Legemer med saadanne Gifte.

„Alle Vegne finder det Modsigelse".

Af Præsident Rudger Clawson i »Millennial Star«.

Det skulde synes mærkeligt, men er dog en uomstødelig Kjendsgjerning, at Forfølgelserne i England i den senere Tid mod de Sidste-

Dages Hellige eller „Mormonerne", som de i Reglen kaldes, have fundet Sted med Samtykke af det store Flertal af Præster — disse Mænd, som udgives for at være Efterfølgere af den milde og kjærlige Jesus. De have strengt afholdt sig fra med et eneste Ord at forsvare de Forfulgte, og i nogle Tilfælde have de vist deres Sindelag ved at tage ivrig og voldsom Del i Forfølgelserne. For at opvække Befolkningen til Had og Forfølgelse mod os have vore Modstandere ikke taget i Betænkning at benytte falske Beskyldninger og Bagvaskelser. Sensationelle Dagbladsartikler og alle mulige løse Rygter ere blevne benyttede. De mest urimelige og grundløse Anklager ere rejste imod „Mormon"-Missionærerne. Det hedder sig, at Hovedformaalet med deres Ophold i England er at omvende unge Kvinder til „Mormontroen" og derefter bringe dem til Utah for at blive polygame Hustruer. I en meget sensationel Artikel i et af Bladene beskyldes en „Mormon"-Ældste for at have stjaalet en Mands Hustru i London. Fader Bernard Vaughan gav det Raad „at tage „Mormon"-Missionærerne i Nakken, trække dem ud af Landet og kaste dem i Havet".

Det er en betydningsfuld Kjendsgjerning, at til Trods for, at saa mange grufulde og haarrejsende Historier fortælles om de Sidste-Dages Hilliges Ældster — Historier, der udgives for at være aldeles paalidelige og nøjagtige — har det dog ikke været muligt at bevise en eneste af dem. Historien om den stjaalne Hustru faldt sammen under sin egen Vægt, og andre i Aviserne fremkomne Anklager mod Missionærerne, der gik ud paa, at de benyttede deres Indflydelse til at lokke unge Piger til Amerika, ere faldne virkningsløse til Jorden af Mangel paa Beviser. Det maa dog erindres, at Resultatet af disse ondskabsfulde Angreb og den aabne og uforbeholdne Bistand, som Bagvaskerne have modtaget fra nogle af Præsterne, har været, at „Mormon"-Ældsterne og de Sidste-Dages Hellige i England have maattet døje Forfølgelser og Pøbeloverfald, som f. Ex. Tjæring og Fjedring af en Ældste i Nuneaten i Fjor og de Optøjer og Overfald uden Lige i Sunderland, hvor Folk samlede sig i Tusindvis paa Gaderne ved forskjellige Lejligheder og overfaldt Missionærerne. En Ældste blev ramt under Øjet af en Mursten; ulæsket Kalk blev kastet i Ansigtet paa en anden og foraarsagede midlertidig Blindhed; en tredie blev ramt af en Kartoffel, der var besat med smaa Glasstumper og slog ham et dybt Saar i Hovedet. Med Blodet strømmende ned over Ansigtet og paa Klæderne saa' han ud som en Mand, der var dødelig saaret. Pøbeloptøjerne i Bristol og Ipswich vare ligeledes yderst raa og voldsomme.

Ansvaret for disse ulovlige Handlinger vil en Gang blive lagt paa de Skyldige. Hvem ere de? Det er sandt nok, at Pøbelen gjorde det, men det største Ansvar hviler paa ham eller dem, som „elske og øve Løgn", og som baade med Ord og igjennem Pressen udsprede Løgne imod et uskyldigt Folk.

Vore Modstanderes Optræden og Handlemaade er stik imod den milde og gode Nazaræers Aand og Lære, hvadenten disse Folk nu ere Evangeliets Forkyndere (?) eller Lægmænd. Jesus var gjennemtrængt af Kjærlighed og Barmhjertighed og gik omkring og gjorde Godt. Han trøstede dem, som vare i Nød, helbredte de Syge, bragte Lindring til det sønderknuste Hjerte, irettesatte Syndere og prædikede Evangeliet til de Fattige.

Hele hans Virksomhed og hans guddommelige Lærdomme vare et Udtryk for den himmelske Forjættelse om Fred paa Jorden og i Mennesker Velbehagelighed. Hverken han eller nogen af hans Apostler eller Disciple toge nogensinde Del i Forfølgelser og Voldsomheder mod en anden Sekt eller Kirke som Følge af dens Tro eller af nogen anden Grund. De bleve forfulgte, men de forfulgte ikke andre; de bleve forhaanede, men de haanede ikke andre; de bleve overfaldne og slaaede, men de deltoge ikke i Overfald paa andre. For Forbandelser gave de Velsignelser; for Bagtalelser, falske Beskyldninger og uretfærdige Anklager forkyndte de Guds evige Sandheder. For det Vidnesbyrd, de bar, og de gode Gjerninger, de udførte, led de Døden paa mange forskjellige og grusomme Maader.

Jesus blev korsfæstet, og Sagnet fortæller, at Matthæus blev dræbt med Sværdet; at Markus døde i Alexandria efter at være bleven slæbt igjennem Gaderne; at Lukas blev hængt i Grækenland; at Johannes blev lagt i en Gryde kogende Olie, men undgik Døden ved et Mirakel og blev senere forvist til Patmos; at Peter blev korsfæstet i Rom med Hovedet ned; at Apostelen Jakob blev halshugget i Jerusalem; at Jakob, Herrens Broder, blev kastet ned fra Templets Tinde; at Philip blev hængt i Hieropolis; at Bartholomæus blev levende flaaet; at Andreas blev bundet til et Kors, hvorfra han prædikede til sine Forfølgere, indtil Døden indtraadte; at Thomas blev gjennemboret med en Landse i Ostindien; at Judas blev dræbt med Pile; at Matthias først blev stenet tildøde og derefter halshugget; at Barnabas blev stenet tildøde i Salonika, og at Simon Cananites blev korsfæstet i Judæa.

Apostelen Paulus, en ivrig og utrættelig Herrens Tjener, blev omvendt ved et himmelsk Syn, hvori han saa' et klart Lys fra Himmelen og hørte Herrens Røst. Beretningen om denne Begivenhed bliver i Almindelighed af den kristne Verden i Dag, anset for at være paalidelig; men dersom en anden Paulus skulde fremstaa i vore Dage og paastaa, at han havde set et himmelsk Syn, da vilde han utvivlsomt blive forhaanet, forfulgt og forkastet af Menneskene. Dette vilde ikke forundre Nogen, eftersom Paulus selv, hvormeget han end nu hædres, led mange Forfølgelser og maatte gjennemgaa mange Lidelser. Nogle af hans Gjenvordigheder ere omtalte i 2. Kor. 11: 24, 25: „Af Jøder har jeg fem Gange faaet fyrretyve Slag mindre end eet. Tre Gange er jeg bleven

pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, eet Døgn har jeg tilbragt paa Dybet." Ligeledes i 2. Tim. 3: 11: „Forfølgelser og Lidelser, saadanne, som ere komne over mig i Antiokia, i Lystra, i Ikonium, saadanne Forfølgelser, som jeg har udstaaet, og Herren har friet mig ud af dem alle." Han blev tilsidst halshugget i Rom.

Sagen var jo, at Kristus og hans Apostler vare upopulære, og den Religion, som de forkyndte, var ligeledes upopulær; derfor vare de Gjenstand for Bagtalelser, Forfølgelser, Lidelser og Død. Saaledes er det ogsaa i vore Dage. Profeten Joseph Smith blev, ligesom Paulus, kaldet af Gud til at forkynde Evangeliet; ligesom Paulus paastod han, at han havde set et himmelsk Syn, og derfor blev han, ligesom Paulus, bespottet, forfulgt og tilsidst dræbt. Mange onde Beskyldninger bleve slyngede imod ham af hans Modstandere, saasom Forræderi, Mord og andre Forbrydelser; men det er en historisk Kjendsgjerning, at uagtet han var anklaget for Landets Domstole 39 Gange, blev han dog hver eneste Gang erklæret uskyldig.

Denne uafbrudte Række af Frifindelser gav Anledning til, at hans Fjender besluttede, at „eftersom Loven ikke kan ramme denne Mand, saa skal Kugler og Krudt". Dette skete ogsaa, thi han blev dræbt af en Pøbelhob, der arbejdede under Dække med selve de Embedsmænd i Staten, som havde garanteret at beskytte ham, til hans Sag kunde blive behandlet for Retten. Thomas Ford, Guvernør i Illinois og en af Statens Embedsmænd, siger i Omtalen af denne Begivenhed: „Dersom disse Mænd (Joseph og Hyrum Smith) havde været selve Satan i Menneskeskikkelse, som mange troede, var deres Mord alligevel en skjændig og forræderisk Handling — en Vanære baade for dem, som udførte Forbrydelsen, for Staten og for Guvernøren, hvis Ord var givet som en Garanti for Fangernes Beskyttelse i Fængslet, men blev saa skammeligt overtraadt." (Fords History of Illinois, Side 367.)

Ligesom de Hellige i gamle Dage ere de Sidste-Dages Hellige blevne forfulgte, ilde omtalte og mange af dem dræbte for deres Vidnesbyrds Skyld. Paulus erklærede, at de, som ville leve et retfærdigt Liv i Kristus Jesus, skulle lide Forfølgelse, og de Sidste-Dages Hellige kunne bevidne, at dette gaar i bogstavelig Opfyldelse. At der findes saa mange Præster i Forfølgernes Rækker er tilsyneladende en Modsigelse. De, som man skulde antage vilde række os en hjælpende Haand, ere de første til at vende sig imod os. Saaledes var det, medens Joseph Smith levede, og saaledes er det nu. Grunden dertil er tydelig nok. De ere paavirkede af en Misundelsens Aand. De kristne Kirker ere i Tilbagegang for Tiden, medens Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er i rask Opvæxt og Fremgang. Følgende Brudstykke er taget fra Bath Herald for den 2. Januar 1913 og giver nogle interessante Tal angaaende Kirkernes Stilling:

„Kongregationalisterne og Baptisterne have udsendt deres Statistik for det forløbne Aar. I begge Samfundene er der en betydelig Nedgang i Medlemsantallet. Den „Britiske Kongregationale Kirke" har 5025 Kirker, Distrikts-Menighedshuse og Missions-Stationer i Storbritanien med Siddepladser til 1,824,281 Personer. Kirkens Medlemsantal er 490,722 med 692,676 Elever i Søndagsskolerne og 71,530 Lærere. Den har 3155 helt uddannede Præster, 299 Evangelister og 5167 Lægprædikanter. Uagtet der er en Tilgang i Antallet af Kirker, er der en Nedgang af 2221 Medlemmer og 3178 Søndagsskoleelever, sammenlignet med 1911. Hos Baptisterne stiller Forholdene sig saaledes: Siddepladser i Kirkerne: 1,471,708, Medlemmer: 416,377, Søndagsskoleelever: 570,906 og lokale Præster: 5,451. Sammenlignet med forrige Aar er der en Forøgelse af 8,721 Siddepladser, men en Nedgang af 2231 Medlemmer, 4924 Søndagsskoleelever og 87 lokale Præster."

Som en Modsætning til disse Tal kunne vi her anføre, at Mormonkirken i 1910 forøgedes med 15,902 Medlemmer og i 1911 med 14,164, og der er al Grund til at tro, at Aaret 1912 har vist en endnu større Tilgang. Disse Tal tale højere end klingende Fraser og store Ord.

Lørdag den 15. Marts 1913.

Det virkelige Paaskemaaltid.

Overalt i den kristne Verden fejres i denne Maaned Paasken, den store aarlige Kirkefest til Minde om Jesu Død og Opstandelse, og enhver Kristen henvender da sine Tanker paa denne store Begivenhed, den mest betydningsfulde i Verdenshistorien. Det er i Virkeligheden ogsaa en Begivenhed, som Menneskeslægten burde mindes og være taknemlig for. Guds Søn forlod sit himmelske Hjem og kom herned til denne syndige Verden for at forløse Menneskenes Børn fra Syndens og Dødens Magt. Han blev født og voxede op ligesom vi andre; han mødte Fattigdom, Haan og Foragt, men levede dog et Liv uden Synd — thi han var Guds enbaarne Søn.

Tilsidst hængtes han paa Korsets Træ, led den mest smertefulde Død, som menneskelig Grusomhed kan udtænke, lagdes i Graven og opstod paa den tredie Dag som Sejrherre over Døden og Graven. Ved sit syndefri Liv og sin Lidelse og Død tilvejebragte han Opstandelse og Liv. Det, som var brudt ved Adam, blev gjenoprettet ved ham; Retfærdighedens Krav var sket Fyldest, og ligesom vi alle dø i Adam, ville vi nu alle opstaa formedelst Jesum Kristum. Han ikke alene brød Dødens Baand og udfriede os af Gravens Mørke, men han viste os Vejen tilbage til Faderhuset, til Ophøjelse og evig Herlighed. Han lærte os sit

Evangelium og oprettede sin Kirke, det samme Evangelium, som vi nu have annammet, og den samme Kirke, som vi ere Medlemmer af.

Derfor have vi mere end noget andet Folk Grund til at mindes denne Begivenhed med Taknemlighed og Ærbødighed; men Spørgsmaalet er, om Festligholdelsen af den aarlige Højtid, der kaldes Paaske, er den rette Maade at gjøre dette paa. Saa mange af den oprindelige Kirkes Ordinancer og Lærdomme ere faldne bort eller ere blevne forvanskede i Aarhundredernes Løb og andre Ceremonier og Menneskebud indførte, at man uvilkaarligt spørger: Er Paasken en af Gud indstiftet Fest, eller er den et Menneskebud? Det er jo en bekjendt Sag, at Jødernes Paaske blev indstiftet ved Moses til Erindring om Udfrielsen af Ægyptens Trældom, og det var under Paaskehøjtiden i Jerusalem, at Jesus blev grebet og korsfæstet for derefter at opstaa paa den tredie Dag.

Der er Intet, der beviser, at de første Kristne fejrede Paasken saaledes, som den nu fejres af Kristenheden, men eftersom denne store Begivenhed fandt Sted samtidig med Jødernes Paaske, førte dette ganske naturligt til, at de Kristne og særligt de jødiske Kristne helligholdt Paasken som en Højtid til Minde om Frelseren. De Sidste-Dages Hellige have ikke noget imod Paaskehøjtiden. Vi anse den for en smuk Skik, men vi have en anden og langt vigtigere Maade, paa hvilken vi mindes Frelserens Lidelse, Død og Opstandelse, nemlig den, som han selv indstiftede, Dagen før han blev korsfæstet, og som vi tro er den eneste rigtige Paaskefest.

Torsdag Aften, Skjærtorsdag, som denne Dag nu kaldes, samledes Jesus og hans Apostler i „en stor Sal" i Jerusalem for at nyde Paaskemaaltidet. Og han sagde til dem: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette Paaskelam med eder, førend jeg lider. Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige... Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gjører dette til min Ihukommelse!" Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder." Saaledes viste Jesus os selv, hvorledes vi skulle nyde Paaskemaaltidet „til hans Ihukommelse". Han brød Brødet og gav det til dem, og da de havde spist, gav han dem Bægeret og lod dem drikke, og han sagde til dem, at Brødet og Vinen vare Symboler eller Sindbilleder paa hans Legeme og Blod, som blev givet for dem. Han sagde ikke til dem, at dette Maaltid var til Syndernes Forladelse, men at hans Legeme hengaves og hans Blod udgødes til Syndernes Forladelse.

De første Kristne forstode det paa denne Maade; thi vi finde, at „de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet hjemme", og Paulus giver vedrørende Sakramentet nogle inter-

essante Raad og Formaninger, af hvilke det ikke alene fremgaar, at Maaltidet blev nydt til Frelserens Ihukommelse, men ogsaa, at det blev nydt ofte.

„Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog Brød, takkede og brød det og sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gjører dette til min Ihukommelse!" Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gjører dette, saa ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!" Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer. Derfor, den, som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig Skyld overfor Herrens Legeme og Blod. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken! Thi den, som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Doms."

I Stedet for at modtage Syndernes Forladelse ved at nyde dette Maaltid ville vi gjøre os skyldige i Herrens Død, dersom vi æde og drikke uværdigt. De samme Befalinger gav Jesus til Nephiterne (3. Nephi 18: 28-32), og i vore Dage er det befalet os at mødes ofte tilsammen og nyde Nadveren i Hjertets Enfoldighed og til Minde om Jesu Død og Opstandelse. Ikke blot een Gang om Aaret, men saa ofte Lejlighed gives, skulle vi mødes ved Herrens Bord, tage af Sindbillederne paa hans Legeme og Blod og derved vidne for Gud, at vi ere villige til at paatage os hans Søns Navn og holde hans Bud.

Her i Missionen have vi kun Lejlighed til at gjøre dette een Gang om Maaneden, nemlig paa den maanedlige Fastedag. Dette Sakramentemøde burde være en aandelig Fest for alle Sidste-Dages Hellige; thi, som Nadverbønnen siger, bliver Brødet og Vandet velsignet for vore Sjæle. Det er et Maaltid, hvor Aanden sidder til Bords og bliver mættet. Hvorledes? Ved at vi ihukomme vor Frelsers Død og Opstandelse; ved at vi forene vore Hjerter og Tanker i Erindringen om ham, der gjorde saa meget for os, som vi ikke selv kunde gjøre; ved at vi lægge al Bitterhed, Avind og daarlige Følelser tilside og træde frem for vor Forløser med et rent Hjerte og i Ydmyghed og i Oprigtighed gjøre Pagt med ham. Hvis vi nyde Nadveren paa denne Maade, modtage vi i Sandhed Føde for vore Sjæle; det bliver da et rigtigt Paaskemaaltid for os, og vi ville ligesom have Fornemmelsen af, at Gud er tilstede iblandt os.

Overtrædere og Udenforstaaende skulle ikke nyde Nadveren (Pagtens Bog 46: 4-5), og dersom vi have Modfølelser mod Nogen, som muligvis have fornærmet os, da maa vi tilgive dem, før vi kunne modtage Sakramentet med rene Hænder. Dersom vi ikke kunne tilgive vor Næste, hvorledes kunne vi da ihukomme ham, den Uskyldige, der led og døde, blot for at vi kunne opnaa Tilgivelse for vore Synder? Lad os derfor alle komme tilstede ved Sakramentemøderne; lad os tilgive og glemme alle

Fortrædeligheder og vende vore Hjerter til Gud. Nadveren vil da være et rigtigt Paaskemaaltid, en virkelig Mindefest til vor Herres og Frelsers Ihukommelse. J. S. H.

Balkankrigen. — Et Vidnesbyrd.

Af Ferdinand F. Hintze i »Improvement Era«.

Der er to Slags Vidnesbyrd om Sandheden af de sidste Dages store Værk. Den ene Slags er personlige Vidnesbyrd, den anden almindelige. Det Vidnesbyrd, som jeg her ønsker at omtale, hører til den sidste Slags.

Almindelige Vidnesbyrd ere synlige for Alle, som ere i Besiddelse af Sandhedens Aand. Denne Aand aabenbarer Guds Planer og Hensigter med Menneskenes Børn og viser dem, at Guds Ord, kundgjorte gjennem hans hellige Profeter i fordums Dage saavelsom nu, ere sande, og at de ere eller ville blive opfyldte. Balkankrigen er et saadant Vidnesbyrd.

Det er ikke vanskeligt at vise fra den hellige Skrift, at det tyrkiske Rige var udset af Gud til at udføre et stort og mægtigt Arbejde i Verden ligesom andre store Riger eller som Farao, Cyrus o. fl. De bleve oprejste for at udføre bestemte Ting til Gavn for Guds Hensigters Udfoldelse blandt Menneskene, og da de opløstes og forsvandt, dannede deres Historie en Advarsel og et Vidnesbyrd for fremtidige Slægter.

Nedskriveren af disse Linier har i mange Aar opholdt sig iblandt de forskjellige Folkeslag, der bebo Tyrkiet, og er i Stand til fuldtud at bevise, at i hvert Fald de ottomanske Tyrkere ikke ere daarligere end de øvrige Folkeslag i Tyrkiet, Europa og Lille-Asien. Enhver Ting, som Tyrkerne udfører, bliver i Almindelighed anset for daarlig, hovedsagelig fordi baade deres Religion og deres Regjeringsform er forskjellig fra de Kristnes. De Lovløsheder og Grusomheder, som de Kristne begaa, blive som Regel formindskede eller helt neddyssede, fordi de skyldes Kristne, og fordi vore Sympathier ere paa deres Side. De Sidste-Dages Hellige burde derimod ikke være partiske; vore Talere og Forfattere burde ikke lade sig saa fuldstændig forblinde af religiøse Fordomme, at de ikke kunne tale retfærdigt om alle Guds Skabninger.

Jeg ønsker personligt at bevidne, at Tyrkerne have mange gode Sider. De ere i moralsk Henseende et rent Folk. De ere ædruelige, anstændige og som Regel meget ærlige, og de staa i disse Ting langt over de Kristne, som bo iblandt dem eller ere deres Naboer. De ere meget gudfrygtige og oplærte i den Tro, at de ere Guds udvalgte Folk, og at de maa leve et godt, retskaffent og oprigtigt Liv for at kunne indgaa i de Retfærdiges Paradis.

Alle disse deres Egenskaber ere gode, men de have andre, som gjøre dem forhadte. En af disse er den hovmodige, egenmægtige Optræden, som er deres Regjeringsforms Særpræg. De betragte det som deres særlige Rettighed at plyndre de ugudelige Vantro, der ikke ville tilbede Allah eller Gud paa den Maade, som de anse for den rette. Naar de gaa i Krig, da tro de, at de kjæmpe for Allah. De tro, at Enhver, som hæver sin Haand imod dem, strider imod Gud og imod deres Religion. Følgelig gjøre de i deres uvidende Fanatisme nøjagtigt det samme, som andre Nationer og andre Folkeslag have gjort i Krigstilfælde: De begaa alle Slags Grusomheder og Vederstyggeligheder i Kampens Hede og under Indflydelse af de onde Lidenskaber, som altid slippes løs i Krigen.

Efter at have sagt saa meget om dem som Mennesker ville vi for et Øjeblik betragte dem som Guds Sendebud, beskikkede til at fremme hans Hensigter blandt Menneskene og til at frigjøre dem fra den fordærvende Indflydelse, som et falsk og frafaldent Theokrati udøvede paa dem — et Arbejde, som kun kunde udføres af et Folk som Tyrkerne.

Gaa vi tilbage til det gamle Testamentes historiske Bøger, finde vi, at Forudsigelserne angaaende Ismael vare, at hans Haand skulde være hævet imod ethvert Menneske og ethvert Menneskes Haand imod ham; dog skulde han blive til en mægtig Nation, fordi han var af Abraham. Disse Ørkenens Sønner kunde aldrig danne et varigt Rige, før Gud oprejste Profeten Muhamed. Han rensede de arabiske Stammer for deres værste Forbrydelser, thi de vare allerede henfaldne til Afgudsdyrkelse. De røvede og plyndrede hverandre; de vare raa imod deres Hustruer, som de ægtede, skilte sig fra og mishandlede efter Forgodtbefindende. De toge sig urimeligt mange Hustruer, tilsidesatte alle Moralens Forskrifter og nedbrød alle Skranker. Muhamed rettede alle disse Misbrug, ordnede deres Ægteskabs- og Familieforhold og gav Landet en Regjering. De gode Resultater, som han opnaaede, forspildtes imidlertid paa Grund af disse Folks ejendommelige Hang til Uenighed og Strid. Da sendte Gud dem i Tidens Løb Tyrkerne, som kom fra den anden Side Euphrates og overvandt dem. Tyrkerne bleve til Gjengjæld omvendte af Ismael, og de toge Regjeringens Tøjler og bragte Orden og System tilveje i Landet, noget, de vare særligt skikkede til. Paa denne Maade bleve Tyrkerne Forkjæmpere for Muhamedanismen eller Islamismen. Fra den Stund indtil nu have Tyrkerne været et fuldstændigt Skjold til Beskyttelse af denne Gren af Abrahams Sæd, beskyttende dem fra at blive overvundne og underkuede af en ugudelig, umoralsk, vederstyggelig og falsk Kristendom. Dette var en af Guds Hensigter med dem.

Herren lovede ogsaa Abraham, at hans Efterkommere skulde besidde det forjættede Land for evigt, og at Hedningerne ikke skulde regjere i Israels Land. Dette Løfte er opfyldt derved, at Ismaels Efterkommere

have taget dette Land i Besiddelse efter Jøderne. De ere der og have været der igjennem mange Generationer; Israel og Ismael have kun midlertidigt været fordrevne fra det hellige Land af andre Nationer. Men Ismaeliterne, de muhamedanske Arabere, kunde ikke selv have formet et stærkt og varigt Regjeringssystem, som kunde have bevaret det hellige Land i Abrahams Børns Eje; derfor sendte Gud Tyrkerne over fra den anden Side Euphrates, og de bleve deres Beskyttere. Dette er ogsaa en af deres Kaldelser.

Men Tyrkerne havde endnu en anden og større Opgave at udføre, helt forskjellig fra de øvrige, og en, som de endnu kun have modtaget liden eller ingen Anerkjendelse for. De bleve nemlig kaldte til at forhindre en forvansket Kristendom fra at vinde Fodfæste paa den anden Side Euphrates, og de opfyldte saaledes Profetien om Dyret, der havde syv Hoveder og ti Horn. Stillingen er i Korthed følgende:

Da Herrens Apostler vare borttagne, og Kirken var sunken ned i Frafaldets dybe Mørke, opstod der alle Slags Splittelser og Afvigelser i Kirken, og Historien beretter, at den ene af de stridende Parter udelukkede den anden og denne igjen hin, medens de, som ikke kunde faa Tilhængere nok til at forsvare deres Paastande, bleve landsforviste. Følgelig bleve saavel Lille-Asien og Arabien som Ægypten og Nord-Afrika overrendte af foregivne Præster af værste Slags. De kaldte deres egne Ildbildninger og Opfindelser for Evangeliet, og Landet blev indhyllet i et Religionsvirvar, der hverken var jødisk, kristen eller hedensk. Disse mange Sekter og Samfund vare alle enige om at udgive deres Lærdomme for Kristendom, og de begik deres Synder og dyrkede deres Afguder under Religionens Maske. Da opreiste Gud i sin egen belejlige Tid den arabiske Profet Muhamed, som var Abrahams Efterkommer gjennem Ismael og maaske berettiget til Inspirationens og Profetiens Aand, men ikke til Præstedømmet. Han forkyndte Troen paa den eneste sande og levende Gud og gav de arabiske Stammer Love og Anordninger, der bragte Orden tilveje i Landet. Formedelst hans Religions Iver og Fyrighed blev Landet renset for de saakaldte kristne Præster og de Kristnes religiøse Indflydelse indskrænket til de Egne, hvor den havde faaet fast Fodfæste, hvilket udgjorde de syv katholske Kirker eller Dyrets syv Hoveder — den romerske, græske, æthiopiske, syriske og kaldæiske Kirke, Maroniterne og Armenierne. Men dette var ikke alt. Han rensede ikke alene Lille-Asien, Palæstina, Ægypten og Afrikas Nordkyst for disse omstrejfende Religionslærere og deres Sekter, men drog sejrrigt videre, indtil han havde dannet en halvmaaneformig Kjæde, der omsluttede hele det kristne Europa paa Sydsiden. Muhamedanerne herskede paa Afrikasiden lige fra Gibraltar-Strædet imod Vest til Kaukasien i Nordøst. De sloge sig ned ved Bosporus og paatvang Grækerne og Armenierne en højere Moral, idet de indførte deres egne strenge, sociale Skikke, som

krævede, at Kjønnene holdtes adskilte til efter Ægteskabet. De indførte Afholdenhed, gave Befolkningen en selvstændig Regjeringsform og vare meget venligsindede overfor deres Undersaatter, saalænge de kunde bekrige og undertvinge fjernere liggende Lande og bringe Bytte hjem i Form af Skat. Saaledes standsede Tyrkerne igjennem Aarhundreder den Fordærvelsens Flods Fremmarch, som udflød af Babylon, indtil bedre sociale Forhold kunde tilvejebringes ved, at Gud sendte nyt Lys til Jorden. Dette var Tyrkernes store Slutningsbedrift og Opfyldelsen af en anden af deres Kaldelser.

Skriften siger tydeligt, at denne mægtige Nation skulde gjøre sin Indflydelse gjældende lige til de sidste Tider, og heri er det, at de Sidste-Dages Hellige modtage et nyt Vidnesbyrd fra Balkankrigen.

Da Tyrkernes Fremrykning var standset, begyndte de ganske naturligt at vige og falde tilbage, indtil vi nu se dem i denne ydmygende Stilling, tryglende om Fred. De kunne ikke opnaa vedvarende Fred, fordi deres Mission er endt. De kom ikke for at blive omvendte eller for at forbedre Verden ved Hjælp af Fremskridtslove eller industrielle og kommercielle Foretagender, men for at vedligeholde Tilstanden, som den var indtil den sidste Tid, og da ville de gaa tilbage til det Sted, hvorfra de kom. Deres Mission vil være endt, og paa deres Tilbagetog gjennemgaa de nu i fuldt — ja, i overfyldt Maal de Lidelser og Undertrykkelser, som de have paaført de samme Folk, af hvilke de nu overvindes.

De Tyrkere, som kom først, maa være de første til at gaa. Naar de ere gaaede, ville Araberne med Tiden ogsaa vige, og det hellige Land, indviet af Guds Profeter til et Indsamlingssted for Israels Hus og helliget med Guds Søns Blod, vil da blive tilbagegivet til dets retsmæssige Ejere, som ville blive indsamlede fra alle Nationerne og fra Nordenlandene, og de ville tage Landet i Besiddelse for evigt. At dette længe ventede Tidspunkt nærmer sig er, hvad Balkankrigen nu synes at tyde paa.

Ethvert Skridt, som Tyrkerne drives tilbage, er et Skridt nærmere til Jødernes Tilbagekomst til Judæas Land. Enhver Bevægelse til Fordel for Landets Renselse, som tjener til at uddrive de uciviliserede Beduiner, de fanatiske Arabere og de hovmodige Tyrkere, er en Bevægelse, der maa forøge enhver trofast Sidste-Dages Helligs Vidnesbyrd. Det beviser Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission, af Bibelen, af Mormons Bog og af nyere Aabenbaring; det beviser, at Enden nærmer sig; det beviser, at Jøderne sikkert snart ville vende tilbage til det forjættede Land, og det beviser en hel Mængde andre Ting, der ere forenede med Israels Indsamling fra alle Lande til Zion og til Jerusalem.

Vi kunne til Slutning sammenfatte Tyrkernes Gjerning og Indflydelse paa Verdensbegivenhederne paa følgende Maade:

De overtoge Ledelsen af Ismaels Efterkommere og beskyttede dem

fra at blive blandede med de øvrige Nationer. De have forhindret, at Palæstina blev befolket med andre end Abrahams Efterkommere, og saaledes holdt det aabent for Jøderne, naar den Tid kommer, at det er forbi med Hedningernes Magt. De have hindret de apostoliske Menigheder i at spredes og formeres videre og derved givet dem nyt Liv og bedre og fastere Form. De omringede saa at sige Europa og holdt det i Ave, indtil Tiden kom til Evangeliets Gjengivelse og til Gjengivelsen af Nøglerne til Israels Indsamling til det forjættede Land; siden den Tid ere de gradvis gaaede tilbage og have givet Gog og Magog Lejlighed til at drage deres Hære sammen til den sidste store Krig i Johsaphat-Dalen, nær Jerusalem. Tyrkernes Arbejde er udført, deres Mission er endt, de ere blevne løste fra deres Gjerning af den samme Magt, som sendte dem, og efterhaanden som de træde ud af det hellige Land, ville Jøderne træde ind. Tyrken kom uden Brask og Bram; paa samme Maade vil han gaa ud af Sagaen og blive glemt som Verdensmagt betragtet, og i hans Sted vil Jesu Kristi Kirke og Guds Rige gjøre sig gjældende. Kristi Kirke vil fylde hele Jorden med Lys og Kundskab om Frelsen, og Guds Rige vil oprette en Fredsregjering over det ganske Jorderige.

Pessimist eller Optimist?

En Pessimist er altid utilfreds og haabløs og betragter Alt i det sorteste Lys, medens en Optimist er tilfreds med sin Lod, haabefuld og ser Alt fra den lyse Side. De kunne lignes ved to Vandspande, som hænge i et Reb i en Brønd med et Hjul foroven — de ere ligestillede og benyttes begge i samme Øjemed. Da de mødes paa Halvvejen, siger den første gnaven: „Selv om jeg kommer aldrig saa bredfuld op, maa jeg dog gaa tom tilbage"; næste Gang de mødes, siger den anden: „Lige meget hvor tom jeg end gaar ned, jeg kommer alligevel fyldt tilbage."

O. F. Whitney.

Tankesprog.

Vedblivende at benytte alle Lejligheder til at blive mere og mere skikket til bedre og højere Vilkaar og at opveje et indre Onde med en ude fra virkende renere Indflydelse — med eet Ord: at forme vore Omgivelser samtidigt med at de forme os — dette er Hemmeligheden ved et velordnet og lykkeligt Liv.

Drummond.

Dødsfald.

Stine N. Jensen. Søster Stine N. Jensen afgik ved Døden den 3. Januar 1913 i sin Datter, Anna Welsons Hjem i Salt Lake

City, Utah. Hun blev født i Maj 1840 paa Fyn, Danmark, annammede Evangeliet 1880 og emigrerede til Zion Aaret efter. Hendes Mands døde for 5 Aar siden. Hun var Moder til 6 Børn, af hvilke 2 ere døde.

— Lovise J. Christensen. Søster Lovise J. Christensen afgik ved Døden den 7. December 1912 i sit Hjem i Spanish Fork, Utah. Hun blev født den 6. Maj 1834 i Ellinge, Hjørring Amt, Danmark, og annammede Evangeliet i 1867. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Missionærernes Rapport for Februar 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James C. Bolander	Aalborg	11	6259	61	2889	335	41	5		2
Peter H. Sørensen	Aarhus	19	12043	99	5351	424	111	15	1	3
Henry A. Bjorkman	Kjøbenhavn	15	14978	675	7230	340	101	1		
Hyrum D. Jensen	Bergen	15	7922	282	3549	685	90	9		2
C. M. Nielsen	Kristiania	17	11744	107	3147	469	100	4	2	
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	9	3159	147	3133	336	56			
Totalsum for Missionen		86	56105	1371	25299	2589	499	34	3	7

Ovenstaaende Rapport for Februar viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 998, 2. Kristiania Konf. 691.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 45, 2. Bergens Konf. 19.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 482, 2. Trondhjems Konf. 348.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 45, 2. Trondhjems Konf. 37.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).